

ЦЕНА НА ВЪСТНИКА ТЪ:

3 1/2 двадесетаци (бѣли меджицѣта) прѣдплатени за вѣкъмѣ.

Писма и дописки ще ся отираватъ, освободени отъ разности, до Редакціята на **Българска-та Пчела**.

Степностъ-тъ на вѣстникъ тѣ ще ся вписа у Г. Ст. Георгиева, Кассиеритъ.

Единъ листъ 1/2 Цванецъ.

Редакторъ и поръчителъ: ИСПАСЪ ПОПЕСКУ.

ВЪСТНИКЪ ПОЛИТИЧЕСКИ, ЛЮБОСЛОВЕНЪ И ТЪРГОВСКИ.

ИЗДАВА СЯ СЪКОЙ ВТОРНИКЪ.

Ромъно-Българска Печатница на Х. Д. ВАКЛДОВА.

ПОДПИСКА-ТЪ СЯ ПРИМА:

Въ Браца у Г-да Т. Нико-
молуца ...
а по други-тъ градове у
Г-да познати-тъ Настояте-
ли, кои-то отговоритъ за
вѣстника-тъ. За книжени
и общеносени извѣстия не
ся плаща нищо.Други-тъ по 1 гр. мал-
кия-тъ редъ.**ВАЖНО ИЗВѢСТІЕ.**

Спасение-то на Българи-тъ
еда не прииматъ точки-тъ кои-
то Фенерека-тъ патриаршія
може да издаде ужъ за рѣше-
ние-то на черковния-тъ Въ-
просъ: тѣ трѣба да протесту-
ватъ единогласно и съгласно да
молихъ Ц. Правителство да ги
избави за сѣкога отъ това
чуждо за тѣхъ духовенство.
Другояче, оизи кой-то не ся
отнесе тѣй ще има тѣжка от-
говорностъ прѣдъ Бога, прѣдъ
народа-тъ и прѣдъ свѣсть-
тъ си.

Браца, 1 Ноември 1864.

Политич. изгледъ.

Споредъ утврѣния-та на *Мероміалъ*
Дипломатикъ французско-то правител-
ство прѣшло отъ римскія-тъ дворъ отго-
воръ на съобщение-то на трактатъ отъ
15 септември; нъ тоя отговоръ былъ
само за прииманіе-то на това съобще-
ніе. За да каже мнѣніе-то си върху трак-
тата-тъ, папско-то правителство щѣло
да чака жребение-то на италійскія-тъ
парламентъ и дѣла-та кои то ще послѣ-
дуютъ отъ прѣнасяніе-то на столица-
тъ. Споредъ други свѣденія, отъ Паризъ,
тоя утврѣненіе не было точно. Спо-
редъ тѣхъ, папскія-тъ отговоръ не по-
казвалъ ниго кога ще направи изи-
снителенъ отговоръ, нито намѣненіе да
направи таквъ отговоръ.

Вижда ся, че французско-то прави-
телство, за да обзвечи сполука-тъ на
дѣло-то на конвенція-тъ имало много
на сърдце да придобие съизволеніе-то

на други-тъ сили и особито на католи-
чески-тъ. За това, то прѣдставио кон-
венція-тъ като срѣдствъ за да удовле-
створи, до нѣдѣ много жарки неурве-
нія и да отмахне чрѣзъ това причини за-
бой. То щѣло да прикаши още тѣ си-
ли да употребятъ вліяніе-то си въ Римъ,
за да не дозволитъ на римско-то пра-
вителство да земе отчаяни рѣшенія, ка-
то оставятъ на него отговорностъ-та
на приключенія-та кои-то могатъ ся слу-
чи тѣй, споредъ какъ-то утврѣватъ. Фран-
цузско-то правителство, уже сполучило
да направи двѣ-тъ католически сили, И-
спания и Австрія, да ся интересуватъ
отъ сполучване-то на конвенція-тъ.

На Фріуль, въ Италия, станали раз-
мирія, нъ утврѣватъ че народа-тъ не
зѣлъ участіе въ тѣхъ и стоялъ хладно
крѣвенъ. Отъ друга страна, италійското
правителство, върху кое-то тѣжи мора-
лна отговорностъ коя-то може да про-
тиводѣйствува на прииманіе-то на фран-
цузско-италійска-тъ конвенція отъ Ев-
ропа, зѣло мѣрки за да въспрѣ сѣкаква
помощъ коя-то бы дошла отъ възъ на
това движеніе. Турински-тъ вѣстници кои-
то обнародвали позивъ за полза на раз-
бунтовани-тъ ся уловили и задържали.
Чети-тъ на бунтовници-тъ, като не мо-
жели да ся бѣхъ нигдѣ, расирьспали ся
по планини-тъ, тѣ-то ся надѣвали да ся
задържатъ нѣколко врѣме, нъ безъ да
могъ да иматъ нѣкакво вліяніе върху
общо-то състояние на провинція-тъ.

Миръ-тъ между Данія и двѣ-тъ го-
лѣми германски сили ся подписалъ, нъ
условія-та му цѣли ся гудѣтъ въ дѣй-
ствие само кога-то той ся подтверди; по-
него врѣме подобно ще начне и Ютлан-
дія да ся изпразни.

Споредъ дански-тъ вѣстници, Данія,
освѣтъ познати-тъ уже отстъпки, при-
добила най послѣ и други кои-то оле-
гчавали малко жрѣвни-тъ кои-то побѣди-
тели-тъ й наложили. Истина, тя ся съ-
гласила да обезпачи търговия-тъ на

федерални-тъ мѣста на кои-то кораби-
тъ ся бѣхъ хванали во врѣме-то на боя-
тъ, нъ тя сполучила да й ся смали ко-
личество то кое-то й остава да запла-
ти за да задолжи финансиални-тъ изис-
кванія на княжества-та. Най послѣ, ка-
ватъ че княжества-та щели да поемѣ-
тъ върху си плати-тъ на сички-тъ чп-
новници кои-то ся уволнили по слѣдс-
твіе на боя-тъ и кои-то ся въздигатъ
на доста голѣми количества.

Единъ берлински листъ утврѣва че поди-
ръ испразване-то на Ютландія, което щѣ-
ло да стане три седмици подиръ подтвър-
деніе-то на трактати-тъ, сѣзани-тъ ве-
иски сами щели да захванѣтъ княжес-
тва-та кои-то имъ ся отгѣжизатъ спо-
редъ трактата-тъ и че Диега-тъ щѣла
да ся помоли да извади свои-тъ войски
отъ сега непослезни.

Отгеглюване-то на Г. де Рехберга
отъ австрійско-то министерство и вли-
заніе-то на конта Менсдорфа-Пуили
запичаватъ сички-тъ пѣмски печатъ, бе-
зъ да показватъ оцѣненія-та имъ истин-
ни-тъ причини на това промѣненіе и най
повече слѣдствія-та кои-то то може да
произведе. Виенски-тъ вѣстници не каз-
ватъ нищо относительно за това; колко-
то за берлински-тъ, тѣ ся мѣчатъ да
докажатъ че германски-тъ работи не бы-
ли нищо въ това промѣненіе и че ав-
стро-прускія-тъ сѣюзъ не ще никакъ
да ся повреди. Споредъ единъ прусски
вѣстникъ, органъ на министерство-то,
Австрія усърдно побързала да даде на
берлинскія-тъ кабинетъ успокоителни
изясненія върху министерско-то промѣ-
неніе, като подтвърдила че императора-
тъ и министра-тъ му были убѣдени за
нуждосъ-тъ да върхѣтъ сѣкога съгласно
съ Пруссія.

Оста-Дашъ-Постъ казва че на име-
нованіе то на конта менсдорфа-Пуили
за министъръ на иностранны-тъ дѣла ся
прѣшло симпатически отъ общо-то мнѣ-
ніе во Виенна. Конта-тъ былъ бли-

женъ родъ съ царска-тъ английска
фамилія и съ белгійска-тъ. Майка му е
княгиня София-Луиза, сестра на кнѣ-
ка-тъ княгиня, майка на царица Викто-
рія. Въ 15 годишна возрастъ, той вѣ-
зѣлъ въ австрійска-тъ войска пил 1819
достигналъ да стане лейтенентъ-фелдъ-
маршалъ. Идуща-тъ година, той ся про-
водилъ за една дипломатическа работа
по случай на боя-тъ со Шлесвигъ-Хол-
штайнъ и по подиръ ся опрѣдѣлил за
австрійски посланикъ на С. Петере-
бургъ. Отъ 1862, той е былъ граждан-
ски и воененъ управитель на Галиція.
Чрѣзъ оженване-то си за контеса Діе-
грихсгайнъ, една отъ най богати-тъ на
сѣдници въ имперія-тъ, той влиза въ ре-
дъ-тъ на най голѣми-тъ аристократиче-
ски фамиліи въ Австрія.

Париж-тъ вѣстници, въ тѣкуванія-
та си върху министерско-то промѣненіе
кое-то стана во Виенна, прѣдсказватъ
наслѣдника-тъ на конта Рехберга като
особито прѣвизанъ на французскія-тъ
сѣюзъ. Отъ друга страна казватъ че кон-
та Менсдорфъ-Пуили ималъ състраданія
за Англія и той-гледалъ едно примире-
ніе съ Росія като политическа нуждосъ
за Австрія. Днесъ, кога то съгласіе-то
съ Франція върху въпроси-тъ кои-то
отъ близо ся държатъ съ интереси-тъ
на Австрія, става за тая послѣдняя-тъ
послѣденъ залогъ за миръ, естествено е
че едно отъ първи-тъ старанія на новия-
тъ началникъ на австрійска-тъ полити-
ка ще е да пазн между два-та кабинета
съгласіе противъ сѣкакви бѣдни слу-
чайности.

Минала-тъ седмица говорихми доста
на дълго върху патриаршески-тъ дългъ
и гудихми прѣдъ очя-тъ на читатели-тъ
си доказателства и причини споредъ кои-
то е забранено на наши-тъ Българи да
даватъ нѣщо за исплати-то на тоя
дългъ. Наши-тъ тогаванни разсѣженія,
и наши-тъ доказателства ся подтвърди-

ПОДЛИСТНИКЪ

НА

„Българска-та Пчела“

Накратко

За състояніе-то на Български-тъ
училища. (1)

ОТЪ

Р. И. Блѣскова.

Клисуръ *).

Кога то Коприщица ся възхваляваше
за новонарѣдено-то си училище и Ко-

1) Видѣ брой 22.

*) Клисура е голѣмо село въ Пловдивско,
далечъ два часа разстояние отъ Коприщица,
сѣмѣ мѣжду балкански-тъ издѣлки въ на-
каменисто и стрѣмно мѣстоположеніе; тѣ-
сенъ проходъ (отдѣло ся и назовава Клі-
сура—Турски Прасадия Дервенди), що
ся начрѣтава прѣзъ сѣрѣзъ село-то, завожъ
да пѣтника направо кадѣ Златица и Со-

привлещи-тъ съгласно заягахъ да сп-
наставятъ, единъ слѣдъ други, подо-
бры учители; кога то благоразумни-тъ
Коприщенски първенци бѣхъ обярнали
сичко-то ся вниманіе камъ тѣхно то утѣ-
туше учебно заведение, кога то, дума-
мъ ученолюбиви тѣ Копришчени ся на-
слаждавахъ отъ сладки-тъ плодове на
ученіе-то, тогава наши-тъ Клисурци още
спяхъ задълбочени въ литоргыческыи
сѣнь—ни живи ни умрѣли, безъ да ся
свѣстятъ и да погледнѣтъ що работятъ
тѣхни-тъ близосѣдници, кои-то будио, отъ
день на день, отивахъ напредъ,

Нъ колко-то тѣ бѣхъ улуени отъ е-
днѣ невинни простотѣ, толкосъ повече
гы приспяваше заблѣженіе-то на Дас-
кал-тъ имъ, кои-то гы люлежѣхъ изас-
ко въ люлкѣ-тъ си исплетенъ за тѣхъ

мон съотечественици — Клисурчета.
Кой не бы въздѣхналъ отъ сѣсърдце, и
кой добродѣственъ Българинъ не бы ся
нажалъ, та неволно да проклѣ такъ-
ва чернотинна хора? — За това и азъ
пѣма да прѣмѣлѣхъ тука безъ да кажѣ
право-то.

По-напредъ ся рече какъ въ Клисурѣ
е учителствувалъ калугеръ тѣ отъ
Костандін. Слѣдъ него Попескуа престо-
лъ ся намѣсти съ нѣкой си абаджійскыи
калфа на имя Никола Татарпазарджия-
нинъ, на кого-то феній гласъ въ ачерко-
вно-то пѣніе, прѣпорѣчва го въ оновѣ-
врѣмѣ на Клисурски-тъ чорбаджій за-
даскалъ. Той ако и да промѣни Попеску
прѣстолъ на *Даскалъ* нъ и негово-
то ученіе пѣмаше никакъ разликъ отъ
прѣдшницъ-то, т. е. се спорѣдъ Попеску

по гласа си, а друго зашто-то разби-
раше отъ купонство (зѣграфія), до
толкосъ бѣ привлѣкакъ благоволеніе-то
на селени-тъ, особено на чорбаджій-
скѣ-тъ стѣрнѣ, що-то го заведоухъ да-
ромъ на Ерусалимъ, и ето тѣ единъ *Дас-
калъ Х. Никола*! оттогава пѣмаше вече
дѣ да го гурагъ. Х. Никола, подъ видомъ
сибиренномладріе, повече и повече при-
влѣчаше селени-тъ, кои-то го почитахъ
като единъ светецъ. И напестинѣхъ около
1835 год. той отиде у хилендаръ, дълго
ся посвяти за Йеромонахъ; а на негово мѣ-
сто остоя Даскалъ Петаръ С. Тюлембе-
ковъ, кой то бѣше единъ отъ ученици-
тъ му и най първыи по лѣшевины-тъ си.
Тоя послѣдний е учителствувалъ въ
Клисура повече отъ 20 год. той заври
Клисурци-тъ въ новѣ тѣмнища та да чез-

